

HOLLY
WEBBOVÁ

Magická zvířata
MYŠÁKOVA
KURÁŽ

FRAGMENT

Magická zvířata – Myšákova kuráž

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Holly Webbová
Magická zvířata – Myšákova kuráž – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

A collection of decorative stars of various sizes and shapes, some with multiple points, scattered around the title.

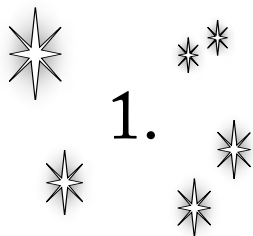
Magická zvířata

Myšákova kuráž

Holly Webbová

FRAGMENT

Věnováno Jonovi, Tomovi, Robinovi a Williamovi

Lotka s Ruby pospíchaly skrz Netherbridge. Sofinka, Lotčina jezevčice, jim tancovala mezi nohama a dlouhé uši jí vlály ve studeném listopadovém větru. Obě kamarádky si společně vyrazily na Netherbridgeský vrch a se zpožděním se vracely domů. Maminka připravovala speciální narozeninovou večeři, ale Lotka si byla jistá, že ji pochopí. Přála si, aby maminka byla na kopci s nimi a také viděla běžící stádo jednorožců.

„Fuj, to je ale tma!“ stěžovala si Ruby cestou k obchodu. „Nemám ráda zimu.“

Lotka se zachvěla. „Kdyby takhle mrzlo před týdnem, nemusely jsme na moji oslavu na bruslích jezdit do Linfordu. Klidně bychom mohly jít bruslit na řeku.“

Jen kousek od obchodu Ruby zatahala Lotku za rukáv. „Poslyš, jenom jsem ti chtěla poděkovat, Lotko. Žes mě vzala podívat se na ty jednorožce. Byli tak nádherní.“

Lotka se usmála a rychle Ruby objala. „Jsou skvělí, vid’? Možná to byl ten nejlepší narozeninový dárek ze všech.“

Když se Lotka ráno vzbudila, slyšela v uších snový

hlas černého jednorožce Půlnoce, který jí se smíchem přál všechno nejlepší k narozeninám. Věděla, že musí vyrazit na Netherbridgeský vrch, a celý den ve škole do slova přetrpěla, jak se těšila.

Teď vešla do obchodu a s potěšením nasála teplý, trochu stojatý vzduch mírně vonící po myškách. Opřela se o skleněné dveře a usmála se.

Často ji při vstupu do obchodu zaplavilo nadšení, že tady může žít. Že je konečně šťastná.

A žádný div. Grassovy chovatelské potřeby zbožňovala už v době, kdy tu pobývala jen se strejdou Josefem a bratrancem Danem. Vždycky milovala zvířata a bydlení v obchodě se zvířaty pro ni bylo jako splněný sen, ačkoli strejda s Danem byli zpočátku trochu zvláštní a tajnůstkářští.

Netrvalo dlouho, než zjistila proč. Tohle totiž nebyl obyčejný obchod. Všechna zvířátka dovedla mluvit, a některá dokonce mluvila téměř bez ustání. Strýček Josef měl totiž magické nadání, které je dědičné, takže se s ním narodila i Lotka.

Ovšem teď jí byl obchod ještě dražší. Jednak se konečně vrátil táta, opálenější verze strejdy Josefa. A především byla v kuchyni maminka a chystala Lotčin oblíbený čaj a masový koláč. Lotka si říkala, že pro většinu lidí by to nebylo nic zvláštního, jenže v případě Lotky si posledních několik let všichni mysleli, že její táta je mrtvý. A maminka ještě před pár týdny žila a pracovala v Paříži. Proto Lotku na začátku léta

odložila u strýčka – nebo tak to tehdy Lotka aspoň vnímala. Teď byla přesvědčená, že se jí nic lepšího nemohlo stát.

Maminka mačkala brambory a broukala si, ale když Lotka s Ruby vešly do kuchyně, vzhlédla a z jejího výrazu měla Lotka chuť začít zpívat nahlas. Maminka měla na tváři kousek bramborové kaše, vlasy jí padaly z ohonu a celá jen zářila. Lotce ještě nikdy nepřišla tak krásná. Táta seděl u stolu a předstíral, že hledá v katalogu nějakého výrobce krmiv pro zvířata, ale ve skutečnosti pozoroval mámu. Zatím se ještě nedali znovu dohromady – neviděli se celých osm let, takže se teprve znovu poznávali – ale Lotka neztrácela naději.

„Viděly jste je?“ zeptala se maminka, setřela si kaši z tváře a zvědavě se podívala na Lotku.

Lotka pomalu přikývla. Měla pocit, že snad sní. Její vlastní matka, člověk, který nenávidí zvířata a vysměje se všemu jen trochu záhadnému, natož magickému, se ptá, jestli viděla stádo jednorožců.

Jednorožci pocházeli z lesa hluboko v divočině na úpatí Himalájí. Celou dobu, co byl táta pryč, žil tam uvězněný s nimi, protože ztratil paměť. Skoro už se proměnil v dalšího jednorožce a jen Lotčina rostoucí magická síla ho dokázala přivést zpátky domů. Původně si Lotka myslela, že ta zvláštní setkání se stříbrným jednorožcem jsou jen sny. Netušila, že tím postupně oslabuje kletbu, která tátu uvěznila.

Její prakticky založená maminka by takovému vy-

právění nikdy neuvěřila. Jenže Lotka netušila, že mamčin nevěřící přístup k magii částečně způsobila tátova bývalá přítelkyně. Pandora se z rozchodu s ním nikdy nevzpamatovala. Bláznivě a zuřivě žárlila a na konec to byla právě ona, kdo Lotčina tátů poslal do lesa k jednorožcům. A také mamince vnukla nepřátelství k magii. Ale teď už byla Pandora naštěstí pryč, sama uvězněná v lese.

Nad okrajem desky stolu vykoukla dvě šedá ouška a pak se pomalu objevil šedorůžový čumáček a dvojice tmavých očí. Králík Barney se přišel podívat, co dělá jeho oblíbený člověk.

„Barney, drahoušku,“ maminka ho hřbetem ruky pohladila po uších. Barney ji pomohl proměnit v milovnici zvířat a ona ho sice zbožňovala, ovšem stejně by nikdy nepohladila zvíře dlaní, když zrovna vaří. Lotka chápala, proč to dělá, ale stejně na sebe se strejdou spiklenecky mrkli. Strejda obvykle vařil s výrem na rameni a občas i s jednou nebo dvěma myškami ve vlasech. Výr Horác byl ve skutečnosti fénix v přestrojení, ale Lotka si byla jistá, že fénixové si s hygienou taky zrovna moc nerozumí.

„Víc másla bych prosila.“ Sofinka vyskočila na druhý konec stolu a kriticky pohlédla do hrnce s kaší. „Zdá se mi dost suchá.“

Maminka zvedla obočí, ale pak pokrčila rameny a zamyšleně kaši zamíchala. „Možná trochu suchá je,“ uznala.

Sofinka s pokyvováním hlavy sledovala, jak maminka přidává máslo, a pak se zavřenýma očima nasála vůni. „*Magnifique*.“ Jakmile oči opět otevřela, zamračila se na maminku. „Ale francouzská kuchyně to samozřejmě není,“ podotkla přísně.

„Samozřejmě že ne.“ Maminka přiložila vařečku plnou kaše těsně k Sofinčinu čumáčku. „Znamená to, že si nedáš ani trošku?“

„Kdo chce s vlky žít...“ protáhla Sofinka útrpně. „Já si nikdy nestěžuju. Nikdy.“

„Voní to skvěle,“ prohlásila Lotka a rychle maminku objala jednou rukou, aby se jí nepletla do vaření. „Už to bude? Venku byla hrozná zima, takže mám hlad.“

„Já taky,“ přidala se Ruby. „Vypadá to báječně.“

„Vypadali jednorožci spokojeně?“ zeptal se táta trochu tesklivě. „Bylo to celé stádo?“

„Myslím, že ano.“ Lotka přivřela oči, vybavila si pohled na vznešená zvířata a zkusila počítat. „Určitě nejmíň padesát. Běželi tryskem po hřebeni. Bylo to úžasné. Ruby si z toho málem sedla na zadek.“

„Nikdy jsem nic podobného neviděla.“ Ruby se s úsměvem posadila ke stolu a podepřela si bradu dlaněmi.

„Tak, a je to.“ Maminka pokryla celý koláč bramborovou kaší a vložila pekáček do trouby. „Za chvíličku to bude na stole.“

„Kde je Dan?“ zajímala se Lotka. „Je nahoře?“

Strejda přikývl. „U sebe v pokoji.“

„Nechcete se vy dvě před touhle výjimečnou večeří převléknout?“ zeptala se maminka až příliš vesele. Lotka pochopila, o co jde. Strejda vypadal utrápeně. Dan zřejmě opět něco provedl. Nejspíš byl zase hubatý na Lotčinu maminku – poslední dobou k tomu docházelo často.

Od té doby, co se Lotčini rodiče vrátili do obchodu, Dan byl velmi náladový. Lotku to mrzelo. Danova maminka zemřela před několika lety, což je oba spojovalo – měli jen jednoho rodiče. Ale Lotka najednou získala skvělou úplnou rodinu a Dan jí strašlivě záviděl.

Ruby si s sebou přinesla něco na převlečení, a tak zamířily nahoru. Sofinka vyběhla po schodech jako první. Měla několik třpytivých obojků a očividně se chtěla také vystrojít.

„Je to skvělé, mít takovou rodinnou oslavu,“ ozvala se Ruby.

Lotka se zazubila. „Já vím. Vždycky jsme s mámou mívaly na moje narozeniny něco dobrého k večeři, ale seděly jsme u ní jen my dvě. Letos je to úplně jiné. A to už jsem měla jednu oslavu s tebou a lidmi ze školy před týdnem.“ Zamyšleně si pročesávala černé vlnité vlasy kartáčem. „Pěkně mě rozmazlujete.“

Sofinka se natlačila před Ruby k zrcadlu. „Hmm. Vidím to na fialová sklíčka. Loty, připni mi ho.“ Elegantně nastavila svůj dlouhý krk. „*Merci, ma petite*. Můžeme jít?“ Přejela pohledem Ruby i Lotku, trochu jako malý generál, a vyběhla jako první z pokoje.